

2. Kas seda, et määruse nr 1346/2000 artiklis 13 on viidatud *lex causae*'s sätestatud õigusnormidele, mille alusel tuleb teha kindlaks, kas „*kõnealuse seaduse alusel ei ole võimalik tema tegevust mingil viisil vaidlustada*”, tuleb tõlgendada nii, et tõendamiskoormisega pool peab tõendama, et konkreetset olukorras ei näe *lex causae* üldiselt ja *in abstracto* ette mingit võimalust vaidlustada sellist toimingut nagu see, mida peetakse konkreetset juhul kahjustavaks toiminguks – nimelt lepingust tuleneva võla tasumist –, või nii, et tõendamiskoormisega pool peab tõendama, et kui *lex causae* alusel on sellist toimingut võimalik vaidlustada, ei ole konkreetset juhul täidetud tingimused – mis erinevad *lex fori concursus*'es sätestatud tingimustest – mis on nõutavad, et selle vaidlustamise saaks kõnealuses kohtuasjas läbi vaadata?
3. Kas määruse nr 1346/2000 artiklis 13 ette nähtud erandit – võttes arvesse selle *ratio*'t, milleks on kaitsta poole õiguspäraseid ootusi toimingu pöördumatuse suhtes *lex causae* kohaselt – saab kohaldada ka siis, kui lepingupoole asuvad ühes ja samas lepinguosalisest riigis, nii et võib prognoosida, et emma-kumma poole maksejõuetuse korral saab *lex fori concursus* selle riigi õigusest, ning lepingutingimuse abil, mille kohaselt on lepingu suhtes kohaldatav teise lepinguosalisest riigi õigus, väldivad pooled selle lepingu täitmiseks tehtud toimingute kehtetuks tunnistamist vastavalt *lex fori concursus*'e imperatiivsetele sätetele, mis on kehtestatud põhimõtte *par condicio creditorum* kaitseks, ning see kahjustab maksejõuetuse korral kõiki võlausaldajaid?
4. Kas määruse nr 593/2008⁽²⁾ artikli 1 lõiget 1 tuleb tõlgendada nii, et „*seaduste konflikt*” hõlmab selle määruse kohaldamisel ka juhtu, kus ühes liikmesriigis on prahtimislepingu sõlminud kaks äriühingut, kes asuvad samas liikmesriigis, samas kui lepingus on tingimus, mille kohaselt tuleb lepingu suhtes kohaldada teise liikmesriigi õigust?
5. Kas juhul, kui neljandale küsimusele vastatakse jaatavalt, tuleb määruse nr 593/2008 artikli 3 lõiget 3 koostoimes määruse nr 1346/2000 artikliga 13 tõlgendada nii, et kui pooled valivad lepingu suhtes kohaldatavaks õiguseks muu liikmesriigi õiguse kui see, kus esinevad „*kõik muud olukorda mõjutanud asjakohased asjaolud*”, ei piira see viimatinimetatud liikmesriigi imperatiivsete õigusnormide – mis on kohaldatavad, kuna selle liikmesriigi õigus on *lex fori concursus* – kohaldamist selliste toimingute vaidlustatavuse suhtes, mis on toimunud enne maksejõuetuks muutumist ja mis kahjustavad kõiki võlausaldajaid, nii et see on määruse nr 1346/2000 artiklis 13 sätestatud erandiklausli suhtes ülimuslik?

⁽¹⁾ Nõukogu 29. mai 2000. aasta määrus (EÜ) nr 1346/2000 maksejõuetusmenetluse kohta (EÜT L 160, lk 1; ELT eriväljaanne 19/01, lk 191).

⁽²⁾ Euroopa Parlamendi ja nõukogu 17. juuni 2008. aasta määrus (EÜ) nr 593/2008 lepinguliste võlasuhete suhtes kohaldatava õiguse kohta (Rooma I) (ELT L 177, lk 6).

**Eelotsusetaotlus, mille on esitanud Supremo Tribunal Administrativo (Portugal) 5. veebruaril 2016 –
Associação Sindical dos Juízes Portugueses versus Tribunal de Contas**

(Kohtuasi C-64/16)

(2016/C 156/32)

Kohtumenetluse keel: portugali

Eelotsusetaotluse esitanud kohus

Supremo Tribunal Administrativo (Portugali kõrgeim halduskohus)

Põhikohtuasja pooled

Kassaator: Associação Sindical dos Juízes Portugueses

Vastustaja: Tribunal de Contas

Eelotsuse küsimus

Võttes arvesse kohustust lahendada ülemäärase eelarvedefitsiidi probleem ja Euroopa õigusnormidega reguleeritud finantsabi: kas ELL artikli 19 lõike 1 teises lõigus ning Euroopa Liidu põhiõiguste harta⁽¹⁾ artiklis 47 ette nähtud ning Euroopa Kohtu praktikas käsitletud kohtute sõltumatuse põhimõtet tuleb tõlgendada nii, et sellega on vastuolus Portugali kohtunike suhtes kohaldatavad töötasu vähendamise meetmed, sest need on kehtestanud ühepoolselt ja kestvalt muud suveräänsed võimud või organid, nagu nähtub 12. septembri 2014. aasta seaduse 75/2014 artiklist 2?

⁽¹⁾ EÜT 2000, C 364, lk 1.

Eelotsusetaotlus, mille on esitanud Tribunale Ordinario di Verona (Itaalia) 10. veebruaril 2016 – Livio Menini ja Maria Antonia Rampanelli versus Banco Popolare – Società Cooperativa

(Kohtuasi C-75/16)

(2016/C 156/33)

Kohtumenetluse keel: itaalia

Eelotsusetaotluse esitanud kohus

Tribunale Ordinario di Verona

Põhikohtuasja pooled

Hagejad: Livio Menini ja Maria Antonia Rampanelli

Kostja: Banco Popolare – Società Cooperativa

Eelotsuse küsimused

1. Kas direktiivi 2013/11⁽¹⁾ artikli 3 lõike 2 osa, kus on sätestatud, et selle direktiivi kohaldamine „ei piira direktiivi 2008/52/EÜ⁽²⁾ kohaldamist”, tuleb mõista nii, et liikmesriikide õiguse näha ette kohustuslik vahendusmenetlus jätab see piiramata üksnes juhtudel, mis ei kuulu direktiivi 2013/11 kohaldamisalasse, st juhtudel, mida on nimetatud direktiivi 2013/11 artikli 2 lõikes 2, nimelt lepinguvaidluste puhul, mis tulenevad muudest kui müügi- või teenuse osutamise lepingutest, nagu ka vaidluste puhul, mis ei puudutagi tarbijaid?
2. Kas direktiivi 2013/11 artikli 1 osa, mis tagab tarbijatele võimaluse esitada kauplejate vastu kaebusi üksustele, kes pakuvad vaidluste kohtuvälise lahendamise menetlusi, tuleb tõlgendada nii, et selle sättega on vastuolus liikmesriigi õigusnorm, mis näeb mõne direktiivi 2013/11 artikli 2 lõikes 1 nimetatud vaidluse puhul ette, et tarbijana käsitatava poole hagi kohtumenetluse võtmise eeltingimus on vahendusmenetluse kasutamine, ja igal juhul on sellega vastuolus liikmesriigi õigusnorm, mis näeb tarbijale, kes osaleb seoses mõne eelnimetatud vaidlusega vahendusmenetluses, ette kohustuse kasutada õigusabi ja katta sellega seotud kulud ning võimaldab vahendusmenetluses mitte osaleda ainult mõjuval põhjusel?

⁽¹⁾ Euroopa Parlamendi ja nõukogu 21. mai 2013. aasta direktiiv 2013/11/EL tarbijavaidluste kohtuvälise lahendamise kohta, millega muudetakse määrust (EÜ) nr 2006/2004 ja direktiivi 2009/22/EÜ (tarbijavaidluste kohtuvälise lahendamise direktiiv) (ELT L 165, lk 63).

⁽²⁾ Euroopa Parlamendi ja nõukogu 21. mai 2008. aasta direktiiv 2008/52/EÜ vahendusmenetluse teatavate aspektide kohta tsiviil- ja kaubandusajades (ELT L 136, lk 3).